עב.

א) ולעיל נד.ן, ב) זבים פ״א מ) [נשיר נר.], ל) זכים פי מ מ״א, ג) [ויקרא טון, ד) [וע׳ מוס׳ לעיל לג. ד״ה סופרמו ומוס׳ פסחים פא. ד״ה א״כן,

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גם' בש"ח מעתאין משכבות ומושבות ופטורים מן הקרבן ומשבות ופטורים מן הקרבן כפ"ל: ב] תום' ד"ה (בדף על ע"ב) הרואה וכו' ומלתא יומי ל"ד דבחדא. מלת דבחדא נמחק. ונ"ב דבחרמי כפ"ל וכמ"ש רש"א:

מוסף רש"י

. הרי זה גרגרן. שלא המתין יום זה (לעיל נד.). ומגען ובעילתן תלויין. וזו היא מליימן אם תראה היום יהיו מליימן אם תראה היום יהיו טמאין לתפרע וחייבין בקרבן (זבחים במ.).

וב"ה פוטרין מן הקרבן. דלא בעי שימור. אבל לענין טומאה מודו מדרבנן להחמיר גזרה יום י"א אטו תוך י"א יום דמטמאה בועלה מדאורייתא עד שתספור קלת יום המחרת כדיליף לקמן ועג.] מיהיה להם: טבלה יום שלאחריו. דעבדה שימור קנת ושימור מעליא הוא אלא

שתוך י״א יום אסור לעשות כן שלא

תבא לידי ספק שמא תראה לאחר

תשמיש ומלטרפין הימים לזיבה וחין

טבילתה טבילה: מטמאין משכב ומושב.

ואפילו בועלה מדרבנן גזרו אטו תוך

י"א יום: ופטורין מן הקרבן. דהא

עבדי שימור ואע"פ שחזרה וראתה

אין מלטרפין לזיבה שהרי תחילת נדה

היא: גרגרן. ממהר לחטוא שמא

ירגיל בכך תוך י"א אבל לענין טומאה

טהור: וחייבין בקרבן. ואפילו לא

תראה למחר דהא בעי שימור והרי

בעל זבה הטנה: טבלה יום שלחחריו.

דעבדה קלת שימור ושמשה: ה"ז

תרבות רעה. שמא תראה אחר כן

ותלטרף לשלפניו ואין טבילתה טבילה:

ובעילתן. לענין קרבן: חלויין. שאם

תראה מגען מגע זבה וחייבין

בקרבן ואם לא תראה מגען טהור

ובעילתן פטורה: גבו' מ"ר ושוין

בטובלם לילה לובה. ואע"פ שחלוקין

ב"ה ברואה יום י"א וטבלה לערב

שפטורין מן הקרבן התם משום דיום

י"ח לא בעי שימור הילכך לאו זבה הואי אבל זבה קטנה של מוך י"א

יום בעיא שימור דאין טבילת לילה

עולה עד שתשמור יום המחרת קלת

ותטבול: ושוין ברוחה חוך י"ח יום

וטבלה לערב ושמשה שחייבין בקרבן.

כאילו בועלה ביום. והך סיפא פירוש

דרישת הות: תם שיוה לו לטומחה.

שאתם מודים שמטמאה בועלה משכב

ומושב ליל מולאי י"א: בחוך י"א

מלטרף עמו לויבה. הילכך לריכה

לשמור יום המחרת כנגד יום הראייה:

להחמיר. מדרבנן: להקל. להביא חולין

בעזרה: נושכים. מוקשין: אמר

רב הונא משכבות ומושבות שבשני.

לראייתה הרואה חוך י"א וטבלה יום

שלאחריו לב"ש דמחמירי ומטמאין

משכב ומושב מדרבנן לאחר טבילה ואפילו לא ראתה מאי טעמא דכיון

דכי חזיא מטמאה למפרע מדאורייתא

שהרי מצטרף לזיבה כי לא חזיא נמי

גזרינן מדרבנן אטו ראתה: סנינא

טבלה יום שלחחריו. יום י"ב שחינו

מלטרף ואחר כן ראתה וקס"ד האי

ׁומגעו.

לענין טומאה וטהרה:

וב"ה אומרים יפטורים מן הקרבן טבלה ביום של אחריו ושמשה את ביתה ואח"כ ראתה או ב"ש אומרים מטמאין משכב ומושב ופטורין מן הקרבן וב"ה אומרים יה"ז שגרגרן יומודים ברואה בתוך י"א יום ומבלה לערב ושמשה שמטמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן ימבלה ביום של אחריו ושמשה ה"ז תרבות רעה וְמִגען וִבעילתן תלויין: גבו' ת״ר יושוין במובלת לילה לזבה שאינה מבילה ושוין . ברואה בתוך י"א יום ומבלה לערב ושמשה שמטמאה משכב ומושב וחייבין בקרבן לא נחלקו אלא ביום י"א יום שב"ש אומרים מטמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן ובית הלל פומרין מקרבן אמרו להן ב"ש לב"ה מ"ש יום י"א מיום תוך י"א אם שיוה לו למומאה לא ישוה לו לקרבן אמרו להן ב"ה לב"ש לא אם אמרת בתוְדְ י״א יום שכן יום שלאחריו מצמרף עמו לזיבה תאמרו ביום י"א שאין יום שלאחריו שנצמרף עמו לזיבה אמרו להם בית שמאי השוו מדותיכם אם שיוה לו למומאה ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן לא ישוף לו למומאף אמרו להם ב"ה אם הביאנוהו לידי מומאה להחמיר לא נביאהו לידי קרבן להקל ועוד מדבריכם אתם נושכין שאתם אומרין מבלה יום שלאחריו ושמשה ואח"כ ראתה מטמא משכב ומושב ופטורה מָן הָקרבן אף אתם השוו מדותיכם אם שיוה לו למומאה ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן לא ישוה לו למומאה אלא להחמיר ולא להקל הכא גמי להחמיר ולא להקל אמר רב הונא משכבה ומושבה שבשני ב"ש מטמאין אע"פ שטבלה אע"פ שלא ראתה מאי מעמא כיון דאילו חזיא מממאה השתא נמי מטמיא אמר רב יוסף מאי קמ"ל תנינא מבלה יום שלאחריו ושמשה את ביתה ואח"כ ראתה ב"ש אומרים מטמאה משכבות ומושבות ופמורה מן הקרבן אמר רב כהנא ראתה שאני אמר רב יוסף וכי ראתה מאי הוי ראייה דנדה היא א"ל אביי לרב יוסף רב כהנא הכי קא קשיא ליה בשלמא היכא דראתה גזרינן ראייה דנדה אטו ראייה דובה אלא היכא דלא ראתה מאי נגזר בה ועוד תנן יהרואה ראייה אחת של זוב ב"ש אומרים כשומרת יום כנגד יום ובה"א יכבעל קרי ותניא

ראתה דלאחריו כאילו לא ראתה תוך י"ה דמיה דהה עכשיו היה מטמחה מתחילת נדה ואינה פוסלת טבילה של שחרית והך טומאה מדרבנן היא דגורינן י״ב אטו י״א ה״נ גורינן לא ראתה אטו ראתה: ראיים נדה היא. ואינה מלטרפת אלא מעכשיו מטמאה וטומאת מעת לעת הוא דאיכא עליה וטומאת מעת לעת אינה מטמאה את בועלה אלא משום דגזרינן יום שלאחר י"א אטו תוך י"א דאורייתא ה"נ תוך י"א כי לא ראתה בשני אחר טבילתה גזרינן אטו ראתה: א"ל אביי לרב יוסף רב כהנת. דחמר רחתה שחני הכי קח קשיח ליה חע"ג דהך טומאה מדרבנן ליכא למימר דכי היכי דגזרי ב"ש ראייה שניה דלאחר י"א אטו ראייה שניה תוך י"א ה"נ נגזור לא ראתה אטו ראתה דראייה בראייה מיחלפא ראתה בלא ראתה לא מיחלפא: ועוד סנן. דלא כרב הונא: הרואה ראייה אחת של זוב. באיש מיירי: כשומרת יום

ומפ׳ ר״ת דהכי פריך זבה ביממא היכי משכחת לה מדכתיב כל ימי עג א מיי׳ פ״ו מהלי איסורי זוב טומאתה אמרי׳ לקמן אימר ביממא תהוי זבה משמע דבראיית ימים היא נעשית זבה מיהא חימה מאי קא משני ברואה בשני בין השמשות מ"מ ליכא אלא ב' ראיות ביום ול"ל דלא חש להזכיר השלישית כיון שהזכיר השניה ממילא ידעי׳ השלישית וכן ל"ל לפירש"י דבסוף פרק ב' דנזיר (דף טו.) דאיכא נמי

הך סוגיא דכילד לולין (פסחים דף פא.) ומשני דחואי תלתא יומי סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דסליק ליה למנינא ותלתא יומי לאו דוהא בודבחדה סגי כשרחתה בשני עד הלילה ור"י מפרש זבה גמורה לר' יוסי היכי משכחת לה כיון דאית ליה לרבי יוסי מקצת היום ככולו בתחילת היום דקאמר זב הרואה בשביעי שלו אינו סותר התחלת היום וישלים ז' ה"ה נמי דסוף היום ככולו ואפי' ראתה בלילה מה בכך מ"מ מקצת היום ככולו וסוף היום להוי שימור וכן משמע בנזיר (דף טז.) דקאמר ולרבי יוסי כו׳ כיון דחואי פלגא דיומא אידך פלגה סליק לה שימור משמע שסוף היום מחלות ואילך הוי שימור דאידך פלגא ומשני דחואי חלתא יומי סמוך לשקיעת חמה דלא הוי שהות פי׳ סוף היום סליק לה למנינא דראייתה וא"ת ולרבי יוסי נימא וכי ככותאי אמרה לשמעתיה דאית ליה מקלת היום ככולו ושמעתיה דרב אוהמינו לעיל (דף סט.) דלא ככותאי ובנזיר אוקמינן רב כרבי יוסי וי"ל דכי אית ליה מקצת היום ככולו היינו בשביעי לובה שהוא יום אחרון של חשבונה וכן בשומרת יום כנגד יום מקלת יום ספירה עולה ואינה סותרת שאין לה למנות יותר והוא סוף חשבונה אבל בתחילת הספירה לא אמרינן שסוף היום שהיא פוסקת בו שיהא ככולו מיהו קשה דאמרי" בפ"ק דר"ה (דף י.) אמר רבא ק"ו ומה נדה שאין תחילת היום עולה לה בסופה סוף היום עולה לה בתחילתה שנה שתחילת היום עולה לה בסופה אינו דין שסוף היום עולה לה בתחילתה ומאי קושיא זבה תוכיח לרבי יוסי שתחילת היום עולה לה בסופה ואין סוף היום עולה לה בתחילתה ואור"י דאליבא דרבנן קאמר רבא ולא אליבא דר׳ יוסי ועוד נ"ל דאפילו לרבי יוסי אין שייך לומר יוכיח מזבה לנדה דגבי נדה דין הוא שיהיה יום ראשון מן החשבון כי למה לא יהיה ככל הטומאות שאין לריכין נקיים אבל זבה דלריכה נקיים נהי דבסוף החשבון יעלה שמיד שנכנס

השביעי נכנס בטהרה מ"מ יום שפוסקת בו שאינו טהור אינו דין שיעלה לה לחשבון הנקייסיי: את אתם השוו מרותיכם. ול"ת ומלי ס"ד דנ"ם כל ודלי לדידהו נמי איכא לאקשויי הכי וי"ל דקסברי ב"ש דיום י"א שהוא מדאורייתא אי מחמירינן ביה לטמא משכב ומושב אתי למימר ביה חיוב קרבן אבל ביום שלאחריו שהכל יודעין שהוא מדרבנן לא אתי לחיובי קרבן אי מחמירין ביה לטמויי משכב ומושב:

אבר רב כהנא ראתה שאני. ואדרבה מנליה לרב הונא במוך י"א יום בלא ראתה והיינו דקאמר רב כהנא הכי קא קשיא ליה פי׳ אדרב הונא ועוד תניא דלא כרב הונא:

כנגד יום. בשני שלה שמגעה תלוי אחר טבילה אף זה מגעו תלוי אם טבל לאחר ראייה ונגע במעשר מגעו תלוי שמא יראה ראייה שניה ומצטרף לזיבה: **לבעל קרי**. וטהור למעשר לאחר טבילה מיד. קתני מיהא לב"ש שומרת יום וזב בראייה ראשונה שוין:

ביאה הלי"ב ופ״ה מהלי משכב ומושב הל"ו: ד מיי פ"ו מהלי איקורי ביאה הלי"ג ופ״ה מהלי משכב ומושב שם: על ה מיי׳ פ״ה מהל׳ משכב מושב שם ופ"ו . כפרה הל' ו תום' הרא"ש

עין משפמ

נר מצוה

ע" א מיי שיו מהכי חיסורי ביאה הלי"ן: עד ב מיי שם הלי"ח ופ"ה

יי. עה ג מיי' פ"ו מהל' איסור

מהל' משכב ומושב הלכה

ושוין בטבילת לילה לזבה שאינה טבילה. פרש״י רשויז דסיפא והוא פירושאו דשוין דסיפא (הוא פירושאן לשוין דרישא. ורבינו מאיר פירש דקאי אהא דתנן במתניתין גבי זבה קטנה היכא דחל יום י"ב יום היכא דחל יום "יב יום טבילתה וקדמה וטבלה בלילה דלב"ש מטמא משכב ומושב וחייבין בקרבן ולב"ה פטורין מן הקרבן שוין הן ומודו להו ב"ה לב"ש היכא דחל שביעי לספירתה יום י״ב וסדמה וטבלה בלילה [וב"ה] סברי דביום י"א כשטבלה לערב אין לגזור טומאה דלמא אתי למימר טומאה דאורייתא היא לפי שהוא מי"א ימי זיבה ויבא לחייבה קרבן ותביא חולין לעזרה. אבל ביום שלאחריו מידע ידעי כ״ע דתחלת נדה הוא] וחומרא דרבגן בעלמא הוא ולא יבא לטעות לענין קרבן: